

РЕШЕНИЕ

№ 2661

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 28.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **620** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл.84, ал.3 вр.чл.75, ал.1 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Делото е образувано по жалба на Е. М., Гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], против Решение №412/05.01.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението се оспорва като незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения. С жалбата се иска от съда да отмени обжалваното решение и върне преписката за ново разглеждане и произнасяне от административния орган.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от М. и писмено от назначения му за особен представител адв. З. с молба от 26.03.24г.

Ответната страна, чрез процесуален представител оспорва жалбата.

СГП, уведомени, не изпращат представител.

От фактическа страна.

Подадена е молба за предоставяне на международна закрила, Вх. № 1950 от 09.12.2021 г. на ТЦ - Пъстрогор от Е. М. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], общ. Ч., А., гражданин на А., етническа принадлежност - пашун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН].

Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

С регистрирането на горесцитираната молба за предоставяне на международна закрила с решение за настаняване № 6935 от 09.12.2021 г., молителят е настанен в териториалното поделение на ДАБ при МС - ТЦ - Пъстрогор. Видно от приложена по преписката Докладна записка с вх. № 69/10.01.2022 г. е, че лицето е напуснало териториалното поделение на ДАБ при МС и е в неизвестност от същата дата. С решение № 5359/01.06.2022 г. производството за предоставяне на международна закрила в Република България на Е. М. е прекратено. Впоследствие чуждият гражданин е настанен в „ПМЗ - кв. Военна рампа“, РПЦ - С., след връщането му съгласно Регламент „Д.“ от територията на А.. С Докладна записка рег. № УП 8687 от 27.09.2023 г. производството за предоставяне на международна закрила в Република България на Е. М. е възобновено.

В проведено интервю с рег. № УП 8687 от 27.11.2023 г. чуждият гражданин разказва, че напуснал нелегално А. около 2 години преди датата на проведеното интервю, като първоначално заминал за И., след което преминал нелегално в Турция, където останал за около 45 дни. Кандидатът разказва още, че на територията на Турция е организиран пътуването си за Европа. Заявява, че пристига в България през месец декември 2021 г. Твърди, че уговорката му с трафикантите била те да го отведат нелегално в Б.. Влизайки в нашата страна е задържан на територията на област Г., видно от приложената по преписката заповед на ОДМВР - Г., Група „Миграция“. С. като бива задържан е отведен в СДВНЧ - Любимец, откъдето по негови думи искал да бъде освободен и това е била причината да подаде молба за международна закрила. Последвало е настаняване в териториално поделение на ДАБ при МС от отворен тип. Молителят прави изявления, че около месец след като бил настанен в ТЦ — [населено място] е решил да търгне в посока С., тъй като нямал желание да остане в България - неговата желана дестинация била Б.. Твърди, че напуснал България и стигнал до А.. Твърди, че в А. останал за около 15 дни и продължил за Швейцария - преминал транзитно през страната, и влязъл във Франция. Е. М. разказва, че във Франция останал за около 14 месеца. Прави изявления, че след пристигането му там, той е подал молба за закрила и му е било предоставено жилище в [населено място], в което да живее. Твърди, че бил информиран от френските власти, че пръстовете му отпечатьци били взети за първи път в България и той ще премине процедура по връщане (обратно приемане по силата на Регламент „Д.“) към нашата страна. Продължава разказа си като споделя, че той продължил да живее във Франция, но вече на улицата за около 3-4 месеца. След този период е взел решение да премине нелегално на територията на Б.. В Б. останал за около 10 дни и продължил в посока Германия (около 5-6 дни). От Германия отново продължил, този път към Швейцария, за да му били взети пръстови отпечатьци и той вече бил наясно какво следва и отново се върнал към Швейцария. От Швейцария влязъл за пореден път в А., където вече бил задържан в център за настаняване от затворен тип и около 20 дни по-късно бил осъществен трансфер за обратно приемане към Република България, поради факта, че тук за пръв път е подал молба и следва провеждането на производство за предоставяне на международна закрила да се разгледа от българските власти.

Афганистанският гражданин продължава разказа си със заявления, че баща му е починал около 3 години преди датата на проведеното интервю. Споделя, че баща му бил убит от ДАЕШ, като обяснява, че той е бил един от сгарейшините и в същото

време е бил и кмет. Твърди, че семейството му имали училище, което обаче не работело. Баща му се обърнал за съдействие към Н. - организация „Б.“, за да може с тяхна помощ да отворят вратите на училището. В този момент обаче от ДАЕШ започнали да търсят баща му и да го заплашват. Искали от него парите, които били предвидени за изграждането на училището и да спрат организацията по откриването на училището. Молителят разказва, че една вечер около 1ч през нощта нахлули в дома им и отвели баща му, заедно с един от братята му. Заявява, че по-късно пуснали брат му, а баща му са отвели на около 3км от къщата им и са го убили. След това друг брат на молителя поел работата на баща им, станал заместник-кмет и успял да завърши проекта по откриване на училището, което към момента било действащо. Заявява още, че след инцидента с баща му, от полицията са поставили полицейски пост пред къщата им и от онзи момент домът им бил пазен от полицията.

Молителят твърди, че майка му, съпругата му, заедно с четирите им деца, както и братята и сестрите му и към момента продължават да живеят в пров. Н., общ. Ч.. В допълнение твърди, че неговото семейство не среща притеснения и трудности към момента и живеят спокойно.

Е. М. мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че след смъртта на баща му той отключил психически проблеми, влседствие на които, по негови думи, е имал чувство, че ще му спре сърцето. Обяснява още, че това било фобия - страх, че хората причинили смъртта на баща му ще дойдат отново в тяхната къща. Това била причината да вземе решението да напусне А.. В заключение посочва, че никога не е имал лични срещи с хора от ДАЕШ и не е заплашван лично. Не е бил съден и/или осъждан в А. и не споменава да е имал лични проблеми с армията и/или полицията+а в държавата си по произход. Не заявява да е имал е проблеми заради етноса и религията си или да е имал някакви други причини да напусне родината си.

Въз основа на така изложеното, административния орган е приел за установено, че чужденецът е гражданин на А., етническата му принадлежност е пащун. В потвърждение на неговия произход е и факта, че проведеното с него интервю е на разбираем за него език - пащу. За достоверно се приема твърдението на молителя, че той не е политически ангажиран. Няма данни от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. М. не споделя някога да е бил заплашван лично по нито една от посочените причини. Молителят не е предоставил никакви писмени доказателства в хода на поризводството пред административния орган, в подкрепа на някой от аспектите в изложената от него бежанска история, поради което и органа е приел, че тя се явява нелогична и противоречива.

С оспореното по делото решение No 412/05.01.2024г. на председателя на ДАБ, е разгледана така подадената молба за международна закрила с вх. No P1950/09.12.2021г. от Е. М.. Органът по подробно изложени мотиви от правно и фактическо естество е формирал извод, че не е налице никое от основанията по чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито по чл.9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

От правна страна.

По допустимостта на жалбата: Жалбата е от дата 16.01.2024г., а оспореното решение е

връчено на дата 09.01.2024 г., с оглед на което жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството и при постановяване на решението не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Кандидатът за закрила е информиран при започването на производството за правата си, писмено е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молбите за закрила, включително за организациите, към които може да се обърне за съдействие. Назначен е преводач.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ - председателя на ДАБ, спазена е предвидената в закона форма, актът съдържа всички изискуеми реквизити, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ и АПК.

Неоснователно е оплакването в жалбата, че в решението не са обсъдени причини за напускане на страната по произход или за непроизнасяне в мотивите му по относими въпроси или неизясняване на относими факти и обстоятелства.

Оспореното решение е постановено в съответствие с материалния закон и целта на закона. При така изложеното за заявеното на интервюто и пред съда, при сравнение с обсъдените и взети предвид обстоятелства от бежанската история в оспореното решение, то съдът констатира, че няма изкривяване на бежанската история, фактите са взети правилно предвид. Правилно е приетото в оспореното решение, че към молбите за закрила са относими причините за напускането на страната по произход въз основа на заявленията на проведените интервюта, както и, че представената бежанска история е съобразно изложените в проведеното интервю с бежанеца факти и нетоносима към основанията за преследване по чл.8, ал.1 ЗУБ, или другите хипотези по чл.8, ал.2-5 ЗУБ - за риск от бъдещо преследване, както и за ситуацията на страната ѝ по произход или за личното положение на молителките, относими към предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1-3 ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ, статут на бежанец се предоставя на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Легална дефиниция за понятието „преследване“ по смисъла на закона е дадена в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Нито един от посочените елементи, относими към понятието преследване не се установява в

конкретния случай на гражданина на А. .

Липсват и законоустановените изисквания за предоставянето на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, тъй като за молителя няма опасност от тежки посегателства смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ и няма безогледно насилие поради въоръжен конфликт по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. В изложената бежанска история молителят няма факти и обстоятелства, които попадат в някоя от хипотезите на чл.9, ал.1 от ЗУБ, съответно няма данни за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликти.

Справката за А. сочи, че се касае за страна, в която се установяват случаи на неспазване на човешките права. За молителя няма данни лично да е бил застрашен от каквото и да е посегателство на правата му. Цялостната обстановка в страната не може да се определи като въоръжен конфликт, нито като безогледно насилие спрямо цивилното население. Решението е съобразено и с решение от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело No C-465/07, във връзка с чл. 2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО, съответни на чл.9, ал., т.3 ЗУБ, съгласно което силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Предвид, че в представената бежанска история няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на М., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото видно от цитираната в административния акт информация за обстановката там, то не е.

При тези данни за относимите факти и обстоятелства към молбата за закрила на М., установени и към датата на устните състезания по делото, съдът преценява жалбата за неоснователна, а приетото в оспореното решение за правилно и обосновано. Не се установиха предвидени в закона основания, относими към предоставянето на статут на бежанец или хуманитарен статут по ЗУБ, които изводи в оспореното решение не се опровергани в хода на съдебното производство и поради това са правилни.

По изложените съображения, оспорването е неоснователно, липсват основания по чл.146 от АПК, обуславящи отмяната на оспореното решение.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. М., Гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], против Решение No412/05.01.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен

съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

Съдия: